

αὐτῶν μὲν τῶν ἰδίων ἐνίοτε διωρίζοντο, πάντοτε δὲ τῇ ἐγκρίσει αὐτῶν. Ὅτε δὲ, μετὰ τινα ἤταν ἡ νίκη, κατεβάλλοντο ὅλαι αἱ προσπάθειαι ἡ διὰ τὰ θεραπευθῆναι τὰ ἐκ τῆς πρώτης θειᾶς, ἡ διὰ τὰ κατασταθῆναι ἀκόμῃ ὠρελιμώτερα τὰ ἀποτελέσματα τῆς δευτέρας, αἰφνιδίως συντάγματα δλοκλήρη διεσκορπίζοντο τῇδε κἀκεῖτε, καὶ διελύοντο. μὴ θέλοντα μὴτὲ νὰ περιμεινῶσι καὶν δλίγας ἔτι ἡμέρας, μεχρι τοῦ φθάσῶσιν ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἦσαν προσδιωρισμένα νὰ τὰ διαδεχθῶσι.

Λυπεῖται καὶ φρίττει συγχρόνως ὁ ἄνθρωπος, βλέπων μὲ ὄμμα ἀμφιβολῶν τὰς τοσαύτας καὶ τοσοῦτο ὀδυνηρὰς δοκιμασίας, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ νομιμωτέρα τῶν ἐπαναστάσεων. τοὺς τοσοῦτους καὶ τοσοῦτο μεγάλους κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους περιέπεσεν αὐτὴ μολοντί καλῆτερα πάσης ἄλλης εἶχε προσπασχευασθῇ, καὶ μεγάλας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παρείχεν ἐλπίδας.

Ἡ ἀμφιβολία αὐτῇ ἦτον ὑδριστικὴ καὶ προσδλητικὴ Ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ ἀλαζονείαν κυριευόμενος, εἶναι τυφλὸς ὅταν ἐλπίζει, τυφλὸς ὅταν ἀπελπίζεται. Ἡ δεικαιοτέρα, ἡ εὐτυχιστέρα τῶν ἐπαναστάσεων, ἀποκαλύπτει τὸ ἡθικὸν καὶ ὑλικὸν κακὸν, τὸ ὁποῖον πάντοτε εἶναι μέγα, καὶ τὸ ὁποῖον ὅλαι αἱ ἀνθρώπιναι κοινωνίαι ἔχουν. Ἀλλὰ τὸ καλὸν δὲν καταστρέφεται ποτὲ, ὑπεβαλλόμενον εἰς δοκιμασίαν τοιαύτην καὶ μολοντί ἀναμειγνύεται τοιοῦτοτρόπως καὶ συγχέεται εἰς ὕλην ὅπως ἀκαθάρτον, καὶ μολοντί εἶναι ἀτελές, μολαυτὰ διατηρεῖ τὴν δυναμὶν καὶ τὸ δικαίωμα του, καὶ, ἂν ὑπερσχύη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, λαμβάνει ταχέως ἡ βραδείως κύρος καὶ εἰς τὰ γεγονότα, καὶ δὲν στερεῖται ποτὲ ὀργάνων διὰ τὸν θριαμβὸν του.

Αἱ Ὀμόσπονδοι Πολιτεῖαι θρεῖλουν ν' ἀναμνησκονται μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης τῶν ἀρχηγῶν τῆς γενεᾶς, ἧς ἡγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῶν, καὶ ἐθεμελίωσε τὴν κυβέρνησιν των, ὡς τοῦ Φραγκλίνου, τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἀμιλτῶν, τοῦ Ἰεφερόν, τοῦ Μάδισον, τοῦ Γεϋ, τοῦ Μάρξ, τοῦ Μάξων, τοῦ Γρήν, τοῦ Κνδῆ, τοῦ Μερρόρ, τοῦ Πικνέϋ τοῦ Κλίντων, τοῦ Τρουμπούλ, τοῦ Ρούτλεϋ, καὶ ἄλλων πολλῶν, τοὺς ὁποίους ἀγωνῶ, διότι, ὅτε ὁ ἀγὼν ἤρχισεν, ὑπῆρχαν καθ' ὅλας τὰς ἀποικίας, καὶ σχεδὸν καθ' ὅλας τὰς κομητείας ἐκάστης τῶν ἀποικίων, ἄνδρες τίμωμενοι παρὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν, δεδοκιμασμένοι εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῶν δημοσίων ἐλευθεριῶν, ἰσχυροὶ κατὰ τὴν κατάστασιν, τὴν εὐφρίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα, πιστοὶ πάντοτε εἰς τὰς ἀρχαίας ἀρετὰς, καὶ ζηλωταὶ τῶν νέων σφύτων, ἄνδρες αἰσθανόμενοι τὰ καλὰ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλ' ἀπλοὶ τὰ ἤθη, μεγαλοπράγμονες καὶ μετριόφρονες, φιλότιμοι καὶ φρόνιμοι συγχρόνως εἰς τὰς πατριωτικὰς τῶν ἐπιθυμίας, ἄνδρες, ἐν ἐνὶ λόγῳ, μεγάλα ἐλπίσαντες εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, χωρὶς νὰ ὑπερηφανευθῶσι, καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτῶν πολὺ περισσότερον θυσιάσαντες, παρ' ὅσον ἡδύνατο νὰ λάβωσι παρ' αὐτῆς, μετὰ τὸν θρίαμβόν τῆς.

Εἰς τοὺς ἀνδρας τούτους, καὶ εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν λαῶν χρεωστεῖται ὁ θρίαμβος τῶν ἀποικίων τῆς Ἀμερικῆς. Τῶν ἀνδρῶν τούτων ἀρχηγὸς ὑπῆρξεν ὁ Βασικτῶν.

Ἐνῷ ἀκόμῃ ἦτον νέος, νεώτατος, οἱ συμπολιταὶ του εἶχαν μεγάλας εἰς αὐτὸν ἐλπίδας. Ἀξιοματικὸς ὢν τοῦ στρατοῦ, ἐκστρατεύσας εἰς τὰ θυτικὰ μεθέρια τῆς Βιρ-

γίνιας κατὰ τῶν Γάλλων καὶ τῶν ἀγγρίων, ἐξέπληξε διὰ τῶν ἔργων του καὶ τοὺς ἀνωτέρους αὐτοῦ καὶ τοὺς συστρατιώτας του, τοὺς ἀγγλους διοικητὰς καὶ τὸν λαὸν τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ πρῶτοι τούτων ἔγραψαν εἰς τὸ Λονδίνον, συστήνοντές τον εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως. Οἱ λοιποὶ, συναθροίζόμενοι εἰς τὰς ἐκκλησίας νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν θεῖαν ἀντίληψιν ὑπὲρ τῶν ὀπλων των, ἤκουαν, ἀλαζονευόμενοι, εὐγλωττὸν τινα ἱεροκήρυκα, τὸν Σαμουὴλ Δαβὶδ, ἐκθειάζοντα τὴν ἀνδρείαν τῶν κατοίκων τῆς Βιργίνιας. « Πρέπει νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν σας εἰς τὸ ἐνδοξον παράδειγμα τοῦ νέου ἐκείνου ἥρωος, τοῦ συνταγματάρχου Βασικτῶνος, τὸν ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια προφανῶς διεφύλαξε διὰ τὰ χρητιμεύσῃ βεβαίως εἰς σπουδαίαν τιὰ πρὸς τὴν πατρίδα του ὑπηρεσίαν. »

Λέγεται ὅτι, μετὰ δεκαπέντε ἔτη, ὅτε ὁ Βασικτῶν περιηγεῖτο τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῶν ἀποικίων, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ὁχίου, γέρων ἀρχηγὸς Ἰνδικῆς τινος φυλῆς, ἐπὶ κεφαλῇς αὐτῆς ὢν, ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ, διότι, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὸν εἰς Μονογγαχέλην πόλεμον, πολλάκις ἐπυροδόγησε κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Βιργινιῶν στρατευμάτων, καὶ διέταξε μάλιστα τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ πράξωσι τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ μὲ μεγάλην αὐτῶν ἐκπληξιν παρητήρησαν ὅλοι ὅτι αἱ σφαῖραι των δὲν τοῦ ἐπροξένουν καμίαν βλάβην. Ἐκ τούτου δὲ πεισθεὶς ὅτι ὁ συνταγματάρχης Βασικτῶν διετέλει ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ὑψίστου, ἔκρυψε νὰ πυροβολῇ κατ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἤρχετο τώρα νὰ προσφέρῃ τὸ σέβας του εἰς ἄνδρα, ὅστις, εὖνοοιμενος ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἐσώζετο εἰς τὸν πόλεμον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΙΟΥΔΑΙΘ.

ἦ

ΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΟ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΥΠΟ ΕΥΓΕΝΕΙΟΥ ΣΚΡΙΒ.

(Μετάφρασις Ι. Α.)

—ο—

I.

Τὸ Μελόδραμα τῶν Παρισίων, εἶναι ἐν τῶν ὠραιότερων θεάτρων. Ἐκεῖ παρουσιάζεται εἰς τὰ ὄμματά σας ἡ Ταλιόνη μὲ τὴν ἐναέριον χάριν της, ἡ Ἐσπερ μὲ τὰ μαγικὰ της θέληττρα, καὶ ὁ Νουρὶ, ὁ Τάλμας αὐτός τῆς λυρικῆς τραγωδίας, μὲ τὰ αξιοθαύμαστα προτέρηματά του (*). Ἐκεῖ ὁ Μεσεβεέρ, διὰ τὸν ὁποῖον καυχάται ἡ Γερμανία, καθηδύνει τὰς ἀκοάς σας μὲ τὰς τεχνικωτάτας μουσικὰς συμφωνίας του, σὰς ἐκμαγεύει δὲ μὲ τὰς χαρίεσσας καὶ ἀνεξαντλήτους μελωδίας του

(*) Αἱ πρῶται δύο χορεύτριαι περιώνυμοι, ὁ τρίτος θαυμαστὸς μελωδὸς ἀποδιώσας, καὶ ὁ Τάλμας περιώνυμος τραγικὸς ὑποκριτής, σύγχρονος τοῦ Ναπολέοντος

ὁ Ὅδερ, ὁ πρῶτος τῶν μελοποιῶν, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ ᾔηται Γάλλος. Ἀλλ' ἐγὼ παραλείπω τὴν ἐκθεσὶν τῶν θαυμάτων τούτων, παραλείπω ἐπίσης τὰς γοητείας τῶν σκηνογραφῶν, τῶν ἐνδυμάτων καὶ τοῦ χοροῦ· δὲν ἐννοῶ δὲ ἐνταῦθα ὀλόκληρον τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος, ἀλλὰ μόνην τὴν αἴθουσαν αὐτοῦ.

Αὕτη παρίστανε θέαμα τὸ μᾶλλον περίεργον, εὐάρεστον, χαρὶν καὶ λαμπρόν. Θεωρῆταί περὶ ὧμων, καὶ ἐὰν κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην δὲν σᾶς βασιανίζουν ὀχληροὶ συλλογισμοί, ἐὰν ἦσθε εὐθυμοι, ἐὰν δὲν ἀπωλέσετε τὸ ἀργυρίδιόν σας εἰς τὸ χρηματιστήριον (à la Bourse) ἢ ἐὰν δὲν ἠκούσατε κακὴν τινα ἀγόρευσιν εἰς τὴν Βουλὴν, ἐὰν ἡ ἐρωμένη σας δὲν σᾶς ἐπρόδωσεν, ἢ ἐὰν ἡ σύζυγός σας δὲν σᾶς ἔδωκεν αἰτίαν ἐρίδων, ἐὰν ὁ δεῖπνός σας ἔγεινεν μετ' εὐφρων, ἢ καλλιῶν, μετ' ἀληθῶν φίλων, τεθῆτε παρὰ τῇ ὀρχήστρᾳ τοῦ μελοδράματος, στρέψετε τὰ δίοπτρά σας, ὅχι ὁμῶς πρὸς τὸ μέρος τῶν παρασκηνίων, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῶν θεωρείων, τοῦ ἀμφιθεάτρου, καὶ προπάντων τῶν πρώτων θεωρίων . . . πόσαι εἰκόνες θελητικαὶ καὶ ποικίλαι, πόσαι σκηναὶ κωμικαὶ, συχνὰ δὲ μάλιστα, πόσαι σκηναὶ δραματικαὶ!

Σημειώσετε ὁμῶς, ὅτι δὲν θέλω νὰ ἐξέλθετε ποσῶς ἐκ τῆς σκοπιᾶς ταύτης ὅπου σᾶς θέτω. Διότι, τί ὠφελεῖ, ἐὰν ἀφήσετε τὴν τῆς ὀρχήστρας θέσιν σας, καὶ λαθόντες τὸν βραχίονα φίλου τινός, πλανᾶσθε εἰς τὸ ἀναπαυτήριόν τοῦ θεάτρου, βῆμα δὲν θέλετε κάμει, χωρὶς νὰ παραγκωνίσετε φιλοδοξίαν τινὰ γελοιώδη, βουλευτὴν τινα ἢ πρόσωπον ἐπίσημον τῆς ἡμέρας, ἢ ὑπουργὸν χροσινόν, ἢ φῆλιν τινα ἐξδομαδικίαν, ἢ ἓνα ὑπερόπτην ὄλων τῶν ἐποχῶν, καὶ ἐκεῖ, περὶ τὴν εὐρύχωρον ταύτην πλατεῖαν θέλετε ἀπαντῶ αὐτὸν μὲν τὸν κύριον, φοροῦντα κτρινόχρσα χειρόκτια, καὶ διηγούμενον τὰς πρωϊνάς του ἐκδρομὰς καὶ τὰ κατὰ τὸ δάσος τῆς Βολώνης· στοιχήματα τοῦ αὐτοῦ δὲ τὸν ῥήτορα ἐφημεριδωγράφον ἀπαγγέλλοντα εἰς τὴν συνομιλίαν του τὴν αὐρίνην ἐπιφυλλίδα του, ἀλλοῦ ἢ καὶνον τὸν κοῦφον, τὸν ζῶντα δι' ἐξόδων ὑποκριτίας τινός, τὴν ὅποιαν ἀποζημιᾷ δι' ἐπαινῶν τὸν ἄλλον τοῦτον ὅστις ἀφανίζεται δι' ἄλλην τινα, καὶ νομίζει ὅτι ὑποχρεοῦται ν' ἀπαριθμῇ τὰς ἐντελείας τῆς, δικαιολογῶν τρόπον τινὰ εἰς τὰ ὄματα τῶν φίλων του, τὴν καλὴν καὶ δικαίαν δαπάνην τῶν κεφαλαίων του. Ὅλος οὗτος ὁ θόρυβος, ὁ κρότος, ὁ κυκεὼν τῶν περιφυλακτικῶν καὶ τῶν ἀπαιτήσεων, παρέχουσιν ὕλην ἑκατὸν τόμων, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω σᾶς ἐκθέσει εἰμὴ μικράν τινα ἱστορίαν.

Ἐσπέραν τινα, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1831, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἡ κυρία Ταλιόνη ἐχόρευεν ἐνώπιον πλήθους ἀπέριου θεατῶν· οἱ μᾶλλον περίεργοι ἴσταντο κλιμακῆδόν ἐπὶ βαθμίδων, τὰ δὲ συμπληρωτικὰ καθίσματα, προμυθευόμενα παρὰ τοῦ θυρωροῦ τῆς ὀρχήστρας, παρίστανον εἰδὸς τι ὀχυρωματικὸν περιφράγματος, τὸ ὅποιον δυσκόλως ἤθελα διυληθῇ νὰ διασχίσω διὰ τῆς ἡ συχίας ἐκείνης καὶ σιωπῆς τῶν φιλοθεαμόνων, τῶν ὁποίων δὲν ἐπεθύμουν εὐδαμῶς νὰ ταραξῶ τὴν ἡσυχίαν· διότι, ὅταν ἡ Ταλιόνη χορεύῃ, ὅχι μόνον θεωρεῖ τις, ἀλλὰ καὶ σιωπᾷ. Ἀκούει μόνον! καὶ τῷ φαίνεται ὅτι δὲν ἀκοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ του διὰ νὰ τὴν θαυμάζῃ! Εὐρισκόμην λοιπὸν εἰς μεγίστην ἀμνηχανίαν, ἰστάμενος ὀρθὸς ὀπισθεν φίλων τινῶν, οἵτινες μ' εἶχαν δώσει λόγον συμπαραυ-

ρέσεως ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ οὗτοι, ὅλως συνεσφιγμένοι, δὲν ἠδύναντο νὰ μὲ κάμουν θέσιν, ὅτε νέος τις ἀναστὰς μὲ προσφέρει τὴν ἔδραν του, τὴν ὅποιαν ὁμῶς ἤρ- νήθη, ὥς τὸ ἐννοεῖτε καλῶς, μὴ ἐπιθυῶν νὰ τὸν στερήσω τῆς εὐχαριστήσεως νὰ ᾔηται ἐν ἀνέσει, διαρκούντος τοῦ θεάματος.

— Δὲν μὲ στερεῖτε οὐδενός, μὲ λέγει, θέλω ἐξέλθαι.

Ἐδέχθη τότε εὐχαριστήσας αὐτόν· καὶ ἔτοιμος ν' ἀποσυρῇ, ὁ ὑποχρεωστικὸς αὐτὸς γείτων μου, ῥίπτει τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν αἴθουσαν, σταματᾷ πρὸς στιγμὴν, καὶ προσηλθὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ στρατηγοῦ Γλάπαρετ, φαίνεται ν' ἀναρευᾷ τινα, ἔπειτα, ἐμπέσας ἀμέσως εἰς βαθεῖς ῥεμάδαμους, δὲν ἐσκέφθη πλέον ν' ἀναχωρήσῃ. Πολλὰ δικαίως μ' ἐλεγεν ὅτι δὲν ἤθελα τὸν στερήσει τοῦ θεάματος, διότι στρέψας τὰ νῦτα πρὸς τὴν σκηνὴν, δὲν ἔβλεπε τίποτε, δὲν ἤκουε πλέον τίποτε, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι καθόλου εἶχεν λησμονῆσαι τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὕρισκετο. Τὸν ἐξέτασα τότε· ἀλλ' ἀδύνατον νὰ ἰδῶ πρόσωπον ἐκφραστικώτερον, ωραιότερον, ἐπισημότερον. Ἐνδεδυμένος μετ' ἀπλότητος εὐπρεποῦς, καὶ εἰς τοὺς τρόπους του, καὶ εἰς τὰς μικροτέρας του κινήσεις ἦτον εὐγενής, ἀνελλιπής καὶ φιλόκαλος. Ἐφαίνετο εἰκοσιπενταετής ἢ εἰκοσιεξαετής. Οἱ μεγάλοι καὶ μελάνες ὀφθαλμοὶ του ἦσαν διαρκῶς προσηλωμένοι εἰς ἐν θεωρεῖον τῆς δευτέρας σειρᾶς κατὰ τὴν πρόσοψιν, τὸ ὅποιον ἐθεώρει μὲ ὕψος ὀδύνης καὶ ἀνεξηγήτου ἀπελπισίας. Ἀκουσίως, ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν καὶ εἶδα ὅτι τὸ θεωρεῖον ἦτο κενόν. Περιμένει τινα, ἦτις δὲν ἦλθεν, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν! παρέδωκε τὴν ὑπόσχυσίν της . . . Αὐτὸς δὲ τὴν ἀγαπᾷ! . . . Καὶ τὴν περιμένει! . . . Πτωχὲ νέε! . . . Καὶ ἐπρόσμενα καθὼς αὐτὸς κ' ἐγώ! καὶ τὸν ἐθρήνων, καὶ τὸ πᾶν ἔδιδε, ἐὰν ἔβλεπα ν' ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ θεωρείου ἐκείνου, ἦτις ὁμῶς ἔμενεν διαρκῶς κεκλεισμένη!

Τὸ θέαμα ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ, καὶ κατὰ τὸ διάστημα δύο ἢ τριῶν σκηνῶν, καθ' ἃς δὲν ἐλάμβανον μέρος αἱ πρῶται χορευταί, καὶ ἡ συνομιλία ἐγένετο διὰ φωνῆς οὐχὶ πλέον σιγαλῆς, εἶχε γίνεαι λόγος, περὶ τοῦ 'Ροβέρτου τοῦ Διαβόλου (Robert le Diable), (*) εἰς δὲν τότε προεγυμνάζοντο, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμελλε νὰ παρασταθῇ. Οἱ φίλοι μου μὲ ἠρώτων περὶ τῆς μουσικῆς, περὶ τοῦ χοροῦ, περὶ τῶν πράξεων, τῶν καλογραφῶν, καὶ πάντες μὲ παρεκάλουν ἐπιμόνως ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὰς τελευταίας προεγυμνάσεις, διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑψηλῆς τάξεως μία προεγυμνασία εἰς τὸ Μελόδραμα, εἶναι τί λίαν περίεργον καὶ ἐνδιαφέρον! Ὑπεσχόμην ὅτι ἤθελα τοὺς εἰσαῖε εἰς ταύτας, καὶ πάντες ἐξανέστημεν πρὸς ἀναχώρησιν, διότι τὸ παραπέτασμα εἶχε πρὸ ὀλίγου καταπέσει· εὐρεθεὶς δὲ πλησίον τοῦ ἀγνώστου μου, αἶπιτο ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως ἀκίνητος ὄντος, τῷ ἐξέφρασα τὴν λύπην μου, διότι εἶχα ἀποδεχθῇ τὴν προσφορὰν του, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ διυληθῶ ν' ἀνταμείψω τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην.

— Οὐδὲν εὐκολώτερον δι' ὑμᾶς, λέγει· πρὸ ὀλίγου ἔμαθα, κύριε, ὅτι εἰσθε ὁ Κ. Μεϋερέρ.

— Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν ταύτην.

(*) Ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος μυθιστορήματος ὁ Κ. Σκριβ, εἶναι ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς καὶ τοῦ ὠραιότατου Γαλλικοῦ μελοδράματος, τοῦ καλουμένου Robert le Diable. Σ. Μ.

— Ὅα εἰσθε ἄσιπδον εἰς τῶν συγγραφῶν τοῦ Διὰ βόλου Ροβέρτου.

— Ναί, ἔγραψα τοὺς στίχους.

— Ἀσιπδόν, Κύριε, συγχωρήσατέ μοι νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν προγύμνασιν τῆς αὐρίον.

— Αἱ ἀρμονίαι εἶναι εἰστέι τόσον ἀτελεῖς, ὥστε δὲν τολμῶ νὰ προσκαλέσω εἰμὴ τοὺς ῥίλους μου.

— Ἰσχυρότερος λόγος ὥστε νὰ ἐπιμῶν, κύριε.

— Καὶ ἐγὼ εἰμαι πολλὰ εὐτυχῆς, τὸν λέγω, ἀφοῦ θέλετε νὰ μὲ κάμειτε τοιαύτην αἰτησιν. Μ' ἐσφιγξε τὴν χεῖρα, καὶ ὡς ἡμέρα προσδιορίσθη ἡ ἐπαύριον.

Ἀκριβέστατα παρευρέθη εἰς τὸ θέατρον. Περιμένοντες ὁμοῦ τὴν ἑναρξιν τῶν προγυμνάσεων, περιεφερόμεθα σιγίμας τινὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Συνωμίλει μετὰ τρόπου σοβαροῦ, καὶ προπάντων ἀξιαγαστοῦ καὶ πνευματώδους· ἀλλ' εὐκόλως ἐδλεπέ τις, ὅτι ἐδείκνυε κόπον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς συνομιλίας, καὶ ὅτι ἄλλαι τὸν ἀπησχόλουν σκέψεις. Αἱ ὥραϊαι τοῦ χοροῦ καὶ τῶν ἀσμάτων κυρίαι ἐφθانون ἀλληλοδιαδόχως. Πολλάκις τὸν εἶδα ν' ἀνασκιρτᾷ εἰς τὴν θῆαν αὐτῶν, καὶ μίαν σιγίμην ἡ συγκίνησις τοῦ ὑπῆρξε τοσαύτη, ὥστε ἐστηρίχθη ἐπὶ τινος παρασκηνίου. Ἐνόμισα τότε, ὅτι ἐμάντευσα τὸ δυστυχὲς πάθος τοῦ, τὸ ὅποιον εἶχε πρὸς τινὰ ἐκ τῶν ἀγγέλων μας ἐκείνων· ἡ ὑπόθεσίς μου αὕτη· καὶ ἐκ τῆς ἡλικίας τοῦ, καὶ ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ, καθίστατο ὀλίγον ἀληθές· ἀλλ' ὄντως ἡπατώμην· αὐτὸς οὐδεμίαν ὠμίλησεν, οὐδεμίαν ἐπλησίασε, καὶ ἐπὶ πλεόν, οὐδεμίαν τὸν ἐγνώριζεν.

Ἡ προγύμνασις ἤρχισε. Τὸν ἐξήτησα εἰς τὴν ὀρχήσταν μετὰ τῶν φιλοθεαμόνων, πλὴν δὲν τὸν εὔρον· ἀλλὰ μολονότι ἡ αἰθουσα ἦτον ὀλίγον φωτισμένη, ἐνόμισα ὅτι τὸν εἶδα εἰς τὸ θεωρεῖον ἐκεῖνο. τὸ ὅποιον μετὰ τόσον βαθείας συγκινήσεως ἐθεώρει τὴν προτεραίαν. Θέλων δὲ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τούτου, μετὰ τὸ τέλος τῆς προγυμνάσεως, μετὰ τὴν ἀξιοθαύμαστον τριπδίαν τῆς πέμπτης πράξεως, ἀνέδην εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν τῶν θεωρεῶν. Μ' ἠκολούθει καὶ ὁ Μεύερθερ, ὅστις εἶχε νὰ μὲ ὁμιλήσῃ τι. Φθάσαντες εἰς τὸ θεωρεῖον, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἦτον ἡμίλειστος, βλέπομεν τὸν ἄγνωστον ἔχοντα κεκρυμμένην ἐντὸς τῶν χειρῶν τοῦ τὴν κεφαλὴν· εἰς τὴν εἰσοδὸν ἡμῶν στρέφεται ἀγροίκως καὶ ἀνίσταται· τὸ ὥρδον πρόσωπόν τοῦ ἦτο θακρύρεκτον. Ὁ Μεύερθερ σκιρτῶν ἀπὸ χαρὰν, χωρὶς νὰ τὸν εἶπῃ τι, τοῦ ἐσφιγξε μόνον τὴν χεῖρα μὲ ὑφὸς τι χαρίεν, ὥσταναι τῷ ἐκφράσῃ εὐχαριστίας. Ὁ ἄγνωστος ζήτην νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς παραχῆς τοῦ, ἐψέλλισεν λέξεις τινας εὐχαριστήσεως καὶ ἐπαίνου, ἀλλ' ἐπὶ τοσοῦτον ἀορίστους καὶ γενικοὺς, ὥστε προφανῶς ἐνόησαμεν, ὅτι δὲν εἶχεν ἀκούσει τίποτε, καὶ ὅτι ἐπὶ δύο ὥρας προσεῖχεν εἰς πᾶν ἄλλο, παρὰ εἰς τὴν μουσικὴν. Ὁ Μεύερθερ τότε σιγαλωτάτα καὶ μετ' ἀπελπισίας μὲ λέγει,

— Ὁ δυστυχὴς, οὐδὲ τόνον ἤκουσε.

Κατέβημεν ἅπαντες διὰ τῆς κλίμακος τῆς σκηνῆς, καὶ ἐνθ' διεβαίνομεν τὴν ὥραιαν καὶ ἐκτεταμένην αὐλήν, τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν ὁδὸν Grange-Batelière, ὁ ἄγνωστος ἔχαιρέτησε τὸν Κ. Σοσερέτ, τὸν τότε ἐπὶ τῆς ἐνοικιάσεως τῶν θεωρεῶν.

Ἐπλησίασα τὸν Κ. Σοσερέτ. — Γνωρίζετε τὸν ὥραιον τοῦτον κύριον;

— Εἶναι ὁ Κ. Ἀρθούρ, κατὰ τὴν ὁδὸν Χέλδερ, ἀ-

ριθμὸν 7. Ἄλλο τι δὲν γνωρίζω. Ἐνοικίετε δι' ὅλον τὸν χειμῶνα ἐν θεωρεῖον τῆς προσόψεως.

— Ἦτον τώρα εἰς αὐτό.

— Ἐρχεται, ὡς φαίνεται τὴν πρωίαν, διότι οὐδέποτε τὸ κατέχει τὴν νύχτα. Τὸ θεωρεῖον μένει πάντοτε κενόν.

Καὶ ὄντως, καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἡ θύρα τοῦ δὲν ἠνοίχθη, οὐδεὶς ἐφάνη εἰς αὐτὸ, καὶ ἦτον ἀείποτε ἔρημον.

Ἡ πρώτη τοῦ Ροβέρτου παράστασις ἐπλησίαζε, καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ ἀθλιος συγγραφεὺς ἐπιβαρύνεται ἀπὸ αἰτήσεις θεωρεῶν καὶ εἰσητηρίων. Νομίζετε ὅτι εὐκαιρεῖ νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ, ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων προσθαφαιρέσεων καὶ μεταβολῶν; Ποσῶς. Πρέπει ἀπ' ἐναντίας ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐπιστολάς καὶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις, αἵτινες πανταχόθεν τῷ στέλλονται, πρὸ πάντων ὁμως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην αἱ κυρίαι εἶναι αἱ πλεόν ἀπαιτητικαί. — Ἐχρεωστεῖτε νὰ μὲ κρατήσητε δύο θεωρεῖα, καὶ ἔλαθα μόνον ἓν. — Μὲ ὑπεσχεθήτε ἓν ἐκ τῶν τῆς πρώτης σειρᾶς καὶ μ' ἐδώκατε ἐκ τῆς δευτέρας. — Μὲ ὑπεσχεθήτε τὸν ἀριθμὸν 40, πλησίον τοῦ θεωρεῖου τοῦ στρατηγοῦ, καὶ μὲ δίδετε τὸν ἀριθμὸν 13, πλησίον τῆς κυρίας Δ. . . , τὴν ὁποίαν δὲν ᾔχωνε, καὶ ἥτις σᾶς κατατροπώνει διὰ τῶν ἀδαμάντων τῆς. — Ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης παραστάσεως εἶναι ἐν γένει ἡμέρα καθ' ἣν δυσαρεστεῖται τις μετὰ τῶν καλλιτέρων φίλων τοῦ, οἵτινες συγκατατίθενται μὲν νὰ σᾶς συγχαρῶσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐὰν ἠθέλητε ἐπιτύχει, σᾶς δεικνύουν ὁμως ψυχρότητα ἐπὶ παλὺν καιρὸν, ἐὰν ἀποτύχετε, ὥστε εὐρίσκεσθε εἰς δυσἀρεσκίαν μετ' αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τοῦ κοινοῦ. Δυστυχία οἰαδήποτε, ποτὲ δὲν ἔρχεται μόνη.

Ὅθεν, τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης παραστάσεως τοῦ Ροβέρτου, εἶχα ὑποσχεθῇ εἰς κυρίας τινὰς ἐν θεωρεῖον, τὸ ὅποιον ὁμως ὁ διευθυντὴς ἔδωκεν εἰς ἓνα ἐφημεριδογράφον. Ἐγὼ παρεπονέθην διὰ τοῦτο· ἀλλ' αὐτὸς μὲ ἀπαντᾷ: Ἐδόθη εἰς ἐφημεριδογράφον . . . Ἐννοεῖτε, ἐφημεριδογράφον . . . ὅστις σᾶς ἀποστρέφεται! ! . . . ἀλλ' ὅστις χάρις εἰς τὴν εὐγένειαν ταύτην, θέλει συναινέσει νὰ γράψῃ καλὸν τι . . . περὶ τῆς μουσικῆς.

Τὸ ἐπιχείρημα δὲν ἐπεδέχετο ἀντιρρήσεως, ἄλλως τε τὸ θεωρεῖον εἶχε δοθῇ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ θέσω τὰς ὥραιάς μου κυρίας, ἡ ὀργὴ τῶν ὁποίων μὲ ἦτο πολλὰ τρομερωτέρα, τῆς τοῦ ἐφημεριδογράφου! . . . Ἐνθυμήθην τότε τὸν ἄγνωστόν μας, καὶ τρέχω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ.

Τὸ οἶκμά τοῦ ἦτον καθ' ὅλα ἀπλοῦν καὶ μέτριον, πρὸ πάντων διὰ κύριον, ἐνοικιάζοντα ἐτησίως εἰς τὸ Μελόδραμα ἐν θεωρεῖον.

— Κύριε, τὸν λέγω, ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω μεγίστην τινὰ χάριν.

— Εἰπέτε.

— Σκοπεύετε νὰ παρευρεθῇτε εἰς τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ Ροβέρτου . . . εἰς τὸ θεωρεῖόν σας;

Ἐφάνη διὰ ἐταράχην καὶ μ' ἀπεκρίθη δισταζών:

— Τὸ ἀπεθύμουν μεγάλως, ἀλλὰ μ' εἶναι ἀδύνατον.

— Τὸ διεθέσατε;

— Ὅχι.

— Εὐαρεστείθε νὰ μὲ τὸ παραχωρήσετε; θέλετε μ' ἐξάξει ἀπὸ μεγίστην ἀμνηχανίαν.

Ἄλλ' οὐχ' ἦττον, καθ' ἐκάστην στιγμήν, καὶ ἡ ἀμνηχανία ἐκείνου ἤρξανε, νὰ μὲ δεῖξῃ ἀπάρησιν, ἰδὲν ἐτόλμα. . . . Τέλος ὡς νὰ ἐπέφερε κατευνασίαν τινὰ ἐφ' αὐτοῦ μὲ λέγει:

— Συναινῶ εἰς τοῦτο: ἀλλ' ὑπὸ τὸν θρονὸν νὰ μὴ θέσετε εἰς αὐτὸ εἰμὴ ἄνδρας.

— Ἰσιὰ ἰσιὰ, ἔκραξα, σὺς τὸ ζητῶ διὰ κυρίας. Ἐσιώπησε πρὸς στιγμήν.

— Μεταξὺ τῶν κυριῶν τούτων, ἐρωτεύεσθαι τινα;

— Ναί, ἀναμφιβόλως, τὸν ἀπεκρίθη ζωνῶς.

— Τότε λαβετε τὸ θεωρεῖόν μου. Ἄλλως τε σὴ μερὸν ἀφήνω τοὺς Παρισίους.

Ἐκαμα κίνημά τι συμφέροντος καὶ περιεργείας: ἐκείνος ἐμάντευσε τὴν σκέψιν μου, διότι σφίγγας τὴν χεῖρά μου, μὲ εἶπεν:

— Ἐννοεῖτε καλῶς ὅτι ἐνθυμήσεις προσφιλεῖς ὄσω καὶ σκληρόταται, μὲ συνδέουν μετ' αὐτοῦ τοῦ θεωρείου ἄλλ' εἰς οὐδένά μ' εἶναι δυνατόν νὰ τὰς ἐμπιστευθῶ. . . . Πρὸς τί νὰ παραπονῶμαι ὅταν ἀνελπίστως ἦμαι δυστυχής, καὶ ἡμῖαι τοιοῦτος ἕνεκα τῶν σφαλμάτων μου!

Τὸ ἐσπέρας παρεστάθη τὸ πρῶτον ὁ Ῥοβέρτος, καὶ ὁ φίλος μου Μεϋερβεέρ (*) ἐπέτυχε τοσοῦτον, ὥστε καθ' ἑλπὴν τὴν Εὐρώπην διεφημίσθη. Ἐκτοτε διάφορα ἄλλα συμβάντα πολιτικὰ καὶ φιλολογικὰ, διάφοροι θρίμβοι καὶ πάλαι συνέβησαν. Δὲν εἶδα πλέον τὸν Κ. Ἀρθοῦρ, δὲν μ' ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν, τὸν εἶχα σχεδὸν λησμονήσει.

Μίαν ἄλλην ἐσπέραν, εὐρισκόμην εἰσέτι εἰς τὴν δρχήστραν, πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος. Δὲν ἦτον τότε παρ᾽ αὐτοῖς τοῦ Ῥοβέρτου, ἀλλὰ τῶν Οὐγενώτων (Huguenots). Εἶχον παρέλθει περίπου πέντε ἔτη.

— Πολὺ ἀργὰ ἤλθετε μὲ λέγει εἰς τῶν φίλων μου, καθηγητὴς τῶν νομικῶν καὶ συνδρομητὴ τοῦ Μελοδράματος, ὅστις πλείοτερον πνεῦμα εἶχε τὴν νύκτα, παρὰ πολυμᾶθειαν τὴν ἡμέραν. — Καὶ ἔχετε μέγα ἄδικον, μὲ λέγει, ἐπίσης κτυπῶν με εἰς τοὺς ὤμους, ἀνθρωπίσκος τις μελαινέμων μὲ φωνὴν διαπεραστικὴν καὶ μὲ κεφαλὴν ἐσκονισμένην. Ἐστράφη, καὶ βλέπων τὸν Κ. Βαρατὸν, τὸν συμβολαιογράφον τῆς οικογενείας μου.

— Σεῖς ἐδῶ, ἔκραξα . . . ! καὶ τὸ γραφεῖόν σας;

— Τὸ ἐπώλησα πρὸ τριῶν μηνῶν εἰμαι πλούσιος, χηρευμένος καὶ ἐξηκοντούτης· εἴκοσιν ἔτη ἡμῖν νυμφευμένος, καὶ τριάκοντα συμβολαιογράφος καὶ πρὸς πλέον νὰ διασκεδάσω. . . .

— Καὶ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, εἰς τῶν συνδρομητῶν τῆς δρχήστρας, λέγει ὁ νομοδιδάσκαλος.

— Ναί, τῶνόντι, ἀγαπῶ νὰ γελῶ· ἀγαπῶ τὴν κωμῶδιαν. καὶ ἐνοικίασα ἐπ' αὐτῷ μίαν ἑδραν εἰς τὸ Μελόδραμα.

— Διὰ τί ὄχι εἰς τὸ γαλλικὸν Θέατρον.

— Ἐκεῖ δὲν εἶναι τόσα περίεργα ὡς ἐδῶ . . . ! ἐδῶ βλέπει τις καὶ ἀκούει τὰ πλέον ἔκτατα πράγματα.

(*) Μουσικοδιδάσκαλος γερμανὸς, συγγραφεὺς τὴν μουσικὴν καὶ τοῦ Ῥοβέρτου τοῦ Διαβόλου.

τα τοῦ κόσμου· οἱ κύριοι οὗτοι γνωρίζουν τὰ πάντα, ἤξεύρουν τὰ πάντα, . . . καὶ δὲν ὑπάρχει θεωρεῖον, τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορίαν νὰ μὴ μ' ἐδιηγῆθην.

Ταῦτα δὲ λέγων, ἐθεώρει τὸν καθηγητὴν, ὅστις ὑπεμειδία μὲ ὕφος σοβαρὸν καὶ συνεσταλμένον, τὸ ὁποῖον νομίζει τις μετρίφρον καὶ ὅμως σημαίνει: « Ἡδυνάμην νὰ εἶπω πολλὰ, ἐὰν ἤθελα! »

— Ἀληθῶς! ἔκραξα, καὶ μηχανικῶς τὰ ὄμματα μου ἐστράφησαν πρὸς τὸ δευτερόβαθμον θεωρεῖον, τὸ ὁποῖον πρὸ τούτου καιροῦ εἶχε διεγείρει ἐπὶ τοσοῦτον τὴν περιέργειάν μου. Ποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου! καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ἦτον ἐπίσης κενόν, καὶ τὸ μόνον εἰς ὅλην τὴν αἰθούσαν!

Εὐχαριστημένος τότε διότι ἡμῖν κάτοχος ἱστορίας, διηγῆθην εἰς τοὺς φίλους μου ἐν ὀλίγοις αὐτὴν, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε πολλῶ ἐκτενέστερον τοῖς ἐξέθεσα. Μὲ ἠκροάζοντο προσεκτικῶς. Οἱ γείτονές μου, κατελήφθησαν ἀπὸ εἰκασίας. Ὁ καθηγητὴς ἐξήτει ν' ἀνακαλέσῃ τὰς ἀρχαίας του ἐνθυμήσεις, ἐνῷ ὁ μικρὸς συμβολαιογράφος ὑπεμειδία πονηρῶς.

— Λοιπὸν, τοῖς λέγω, τίς ἐξ ὑμῶν, κύριοι, εἴτινες τὸ πᾶν γνωρίζετε, τὸ πᾶν κατέχετε, θέλει μᾶς δώσει τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου; τίς θέλει διηγῆθαι τὴν ἱστορίαν τοῦ μυστηριώδους τούτου θεωρείου;

Πάντες ἐσιώπων . . . καὶ αὐτὸς ὁ καθηγητὴς! ὅστις, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, πρὸς ἐξιχνίαν τοῦ ἀνεκδότου, ἤθελε πιθανῶς τὴν καταβιάσαι διὰ τῆς εὐρέσεώς τινος τοιοῦτου, ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος δὲν τῷ ἔδωσε καιρὸν.

— Τίς θέλει σὺς διηγῆθαι τὴν ἱστορίαν ταύτην; . . . ἀνεφώνησε θριαμβευτικῶς. Ἐγὼ, ὁ εἰδήμων ὅλων τούτων τῶν λεπτομερειῶν!

— Σεῖς, Κ. Βαρατὼν;

— Βεβαίως ἐγὼ! . . .

— Λοιπὸν λέγετε, λέγετε!

Καὶ αἱ κεφαλαὶ ὅλαι ἐστράφησαν πρὸς τὸν διηγημάτων τοῦτον.

— Λέγετε Κ. Βαρατὼν.

— Λοιπὸν! ἀρχίζει μετὰ σοβαρότητος ὁ συμβολαιογράφος, ἀφοῦ προηγουμένως ἔθεσε τοὺς δακτύλους εἰς τὴν ταμβακοθήκην του, τίς ἐξ ὑμῶν ἐγνώρισεν; . . . Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, αἱ προανακρούσεις τῆς μουσικῆς ἤρχισαν.

Καὶ ὁ Κ. Βαρατὼν, ὅστις δὲν ἐπεθύμει οὔτε τόνον νὰ χάσῃ ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς, διακόπτεται ἀμέσως, καὶ μᾶς λέγει: « εἰς τὴν προσεχῇ διακοπῇ. »

II.

Κύριοι, λέγει ὁ συμβολαιογράφος, καθ' ἣν στιγμήν ἐτελείωσεν ἡ πρώτη πράξις τῶν Οὐγενώτων, μέλλουν νὰ ἐνδύσῃ τὴν βασιλίαν Μαργαρίταν καὶ ὅλας αὐτῆς τὰς ἐπιτιμίας κυρίας, νὰ δημιουργήσουν τὸ μέγαρον καὶ τοὺς κήπους τοῦ Σχενονοῦ, καὶ ἡ διακοπὴ θέλει εἶσθαι, ὡς πιστῶς ἀρκετὴ διὰ τὴν διήγησιν τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε.

Καὶ κορεσθεὶς ἐκ τοῦ ταβάκου του, ὅστις τῷ ἔδιδε τὸν καιρὸν νὰ συνάπῃ τὰς ἰδέας του, ὁ Κ. Βαρατὼν ἤρχισεν ὡς ἐξῆς.

— Τίς ἐξ ὑμῶν, κύριοι, ἐγνώρισεν ἐνταῦθα τὴν μετὰ τὴν Ἰουδίαν;

Πάντες θέωρουσαν ἀλλήλους, καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς ὀρχήστρας δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀπαντήσωσι.

— Τὴν μικρὰν Ἰουδίθ, ἐν κοράτιον, τὸ ὁποῖον πρὸ ἐπὶ τῇ ὁδοῦ ἐτῶν εἶχε προσληθῇ ὡς χορεύτρια;

— Σταθῆτε, ἀποκρίνεται ὁ καθηγητὴς τῶν νομικῶν, μετὰ ὕψους ὀλίγον σχολαστικῶς . . . μίαν μικρὰν ξανθὴν, ἥτις εἰς τὴν Β ω β ἢ ν παρίστα τὸ πρόσωπον ἐνὸς τῶν θεραπόντων τοῦ ἀντιβασιλέως.

— Αὐτὴ ἦτο μελαγχορῶν, ἀπαντᾷ ὁ συμβουλευγρᾶτος.

— Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ιδιότητα, τὴν ὁποίαν τῇ ἀποδίδεται, δὲν ἔχει οὐδὲν ἐπίσημον ἔγγραφο, καὶ προτιμῶ μᾶλλον ν' ἀναφερθῶ εἰς τὴν ὑμετέραν ἀπειρον πολυμάθειαν.

Ὁ καθηγητὴς τῶν νομικῶν προσέκλινε.

— Τοῦλάχιστον τὸ μὴ φιλονεικούμενον, εἶναι ὅτι ἡ μικρὰ Ἰουδίθ ἦτο θελκτικωτάτη. Προσέτι ἐν ἄλλο ἀξιόπιστον ἐπίσης, ὅτι ἡ Κ Βοννιὲ ἡ θεία της, ἦτο θυρωρὸς κατὰ τὴν ὁδὸν Ῥισχιλιέ, παρὰ τῇ οἰκίᾳ ἀγάμου τινὸς γέροντος, τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἦτον ἡ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, ἄλλοι λέγουσι ἡ ἐρωμένη, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἦτον ἀκατάλληλος. Προσέτι ἐπλεκε σχοινία καὶ ἐνησχολεῖτο εἰς οἰκιακὰ ἔργα, ἐνῷ ἡ ἀνεψία της κατεγίνετο εἰς ἐρωτοτροπίας, διότι ἦτον ἀδύνατον νὰ διαβῇ τις ἐκ τοῦ δωματίου τῆς θυρωροῦ χωρὶς νὰ θαυμάσῃ τὴν μικρὰν Ἰουδίθ. μόλις τότε δωδεκαετῇ. Εἶχεν ὠραιοτάτους ὀφθαλμούς, δδόντας μαργαριταρώδεις, ἀνάστημα θελκτικώτατον, καὶ μὲ μόνον ἐκ βριμδακεροῦ ἡ μαλίνου ὑφάσματος ἔνδυμα, εἶχε τὴν παρρησίαν τοσοῦτον μεγαλοπρεπῇ, ὅσον εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις. Ἐπὶ πλέον, εἶχεν τὴν φυσιογνωμίαν ἀρελῇ, ἀπλοϊκὴν, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀθωότητά της, ἐκφραστικὴν καὶ ἐπαγωγόν. Τέλος, διὰ τοῦ προσώπου της, ἐδύνατο νὰ γυρίσῃ ὅλας τὰς κεφαλὰς, καὶ νὰ μεταβάλῃ, ὡς λέγουσιν, τὴν ὄψιν τῶν βασιλείων.

Καθ' ἐκάστην, τοσαῦται περιποιήσεις ἐγίνοντο εἰς τὴν κυρὰ Βοννιὲ, χάριν τῆς ὥραιας τῆς ἀνεψίας, ὥστε αὕτη ἀπεφάσισε νὰ λάμῃ θυσίας τινὰς πρὸς ἐκπαιδεύσειν της. Τὴν ἐστελεῖν ὅθεν εἰς σχολεῖόν τι τῶν κορασίων ἀμίσθως, ὅπου ἐδιδάσκετο ἀναγνώσιν καὶ γραφὴν, ἐκ παιδευσεὶς λαμπράς, τῶν ὁποίων τὰ πλεονεκτήματα πρὸ πάντων συνηθάνετο ἡ κυρὰ Βοννιὲ, ἥτις κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς ὡς θυρωροῦ, μετὰ πολλῆς τῆς δυσχερείας ἐξεκαθάριζε τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν, καὶ ἠπατάτο πάντοτε καὶ ὡς πρὸς τὰ δωμάτια. καὶ ὡς πρὸς τὰς πολιτικὰς δοξασίας τῶν ἐνοικούντων, κατὰ τὴν εἰς αὐτοὺς ἐγχεῖρσιν τῶν ἐφημερίδων.

Ἡ Ἰουδίθ ἀνέλαθεν ὅλας ταύτας τῆς φροντίδας μετ' ἐπιδοκιμασίας γενικῆς, ἡ δὲ κυρὰ Βοννιὲ πεπεισμένη ὅτι ἀνευ κόπου ἡ ἀνεψία της θέλει εὖρε τύχην, ἔχουσα καλλονὴν καὶ ἀνατροφὴν τοσοῦτον διακεκριμένην, ἀνέμενε τὴν εὐκαιρίαν, ἥτις καὶ δὲν ἐδράδυνε νὰ παρουσιασθῇ. Ὁ κύριος Ῥοζαμῶ, χοροδιδάσκαλος, κατοικῶν εἰς τὴν πέμπτην ὁρὸν, ἐπρότεινε νὰ δώσῃ μαθηματὰ τινὰ εἰς τὴν μικρὰν Ἰουδίθ, μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἡ κυρὰ Βοννιὲ ἐγνώστοποίησε πρὸς ὅλας τὰς γνωρίμους της θυρωροὺς, ὅτι ἡ ἀνεψία της ἐμελλε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος. Τοιοῦτο νέον διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ ἀπὸ θύρας εἰς θύραν. καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς ὁδοῦ Ῥισχιλιέ. Καὶ πραγματικῶς ἡ Ἰουδίθ εἰσάγεται εἰς τὸ Μελόδραμα, εἰς τὸ τμήμα τοῦ χοροῦ,

λαμβάνουσα τὴν μὲν ἡμέραν μαθήματα, τὴν δὲ νύκτα ἀπροόπτως ἐμμανιζομένη εἰς τὸ σύμπλεγμα τῶν νεανίδων, τῶν ναϊάδων ἢ τῶν θεραπόντων, ὡς ἔλεγεν ὁ Κ' καθηγητὴς. Ἦτον αὐτὴ ἡ ἀθωότης, μολοντί εἶχεν ἡδὴ ἀφήσει τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος, διότι εἶχεν ἀνατραπῇ εἰς οἰκῆμα τιμιόν, τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ ἐνοικούντες, ἦσαν ἔγγαμοι ἡ δὲ θεία της οὕσα αὐτὴ ἡ εἰς τὸ ἐπαχρον αὐστηρότης, σχεδὸν ποτὲ δὲν τὴν ἀρηνεν ἐκ τοῦ πλησίον, τὴν συνώδευεν μόνῃ εἰς τὸ Μελόδραμα τὴν πρωίαν, τὴν ἐπανάφερεν τὸ ἑσπέρας, καὶ μάλιστα διέμενεν εἰς τὸ τμήμα τοῦ χοροῦ, πλέκουσα καθ' ἣν ὥραν ἡ ἀνεψία της ἐσπούδαζε τὰ βήματα.

Θέλετε μ' ἐρωτήσῃ τί ἐγείνετο κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ῥισχιλιέ οἰκία. Εἰς τοῦτο δὲν θέλω δυνῆθαι ν' ἀπαντήσω. Διςχυρίζονται ὅτι φίλη τις τῆς κυρᾶς Βοννιὲ ἐπεφορτίζετο ἐν τῷ μεταξῷ, ἐν τοσοῦτῃ ἡ μικρὰ Ἰουδίθ εὖρε μίαν τύχην.

Πάντες γνωρίζομεν, κύριοι, ὅτι οὐδεμία εἰσέρχεται εἰς τὸ Μελόδραμα εἰμὴ ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ εὕρῃ μίαν τύχην, μίαν ἀποκατάστασιν. Μετὰ τοῦτο ἀποσυρομένη, εἶναι πλουσία, γαίνεται ἐκ νέου τιμία, καὶ ὑπανδρεύει τὴν θυγατέρα της μέ τινα κολλυβιστήν.

— Ἡ συμβουλευγογράφον, . . . λέγει ὁ καθηγητὴς.

— Ἀληθῶς; ἀπαντᾷ με τινα δυσάρεστον μορφασμὸν, ὁ κύριος Βαρατῶ τοῦτο συμβόλνει, ἀλλ' ἐννοεῖτε κάλλιστα ὅτι μήτε ἡ κυρὰ Βοννιὲ, μήτε ἡ ἀνεψία της εἶχον τότε ιδέας τοσοῦτον μεγαλείου. Ἐπὶ πάντων ἀπαιτεῖται ἡ βαθμὴδὸν πρόοδος. Καὶ ἡ Ἰουδίθ! ἀνέκραξεν. . . . διότι ἐδίδαπε ὅτι ἡ διακοπὴ ἐπροχώρει.

— Ἡ Ἰουδίθ! ἀμέσως! Ἡ κυρὰ Βοννιὲ μ' ὅλην αὐτῆς τὴν προνοητικὴν ἐπαγρύπνησιν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπόδισθαι τὴν ἀνεψίαν της τοῦ νὰ συνομιλῇ μετὰ τὰς συντρόφους αὐτῆς νεάνιδας. Τὴν πρωίαν, εἰς τὸ τμήμα τοῦ χοροῦ, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἑσπέρας, ἐπὶ σκηνῆς . . . ὅριον τρομερὸν, τὸ ὁποῖον ἡ θεία δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερπηδήσῃ καὶ ὅπου προσέκρουεν ἡ ἄγρυπνος ἐπίβλεψις της. Ἡ Ἰουδίθ ἤκουε τότε πολλὰ παράδοξον. Μία τῶν νυμφῶν ἢ τῶν σελφιδῶν συντρόφων της τῇ ἔλεγεν σιγαλῶτατα. «Βλέπεις, φίλτάτη μου, εἰς τὴν ὀρχήστραν, εἰς τὰ δεξιὰ, πῶς μὲ θεωρεῖ!»

— Ποῖος;

— Ὁ ὥρατος ἐκεῖνος νέος, ὅστις φορεῖ ἐσωκάρδιον ἐκ κασιμρίου.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο;

— Μὲ κάμει ὑπόκλισιν.

— Ὑπόκλινσιν; λέγει ἡ Ἰουδίθ.

— Ἀ! νὰ! ἀληθῶς. Τί μοῦ ὑποκρίνεσαι! Μήπως δὲν ἔχεις ἐρωμένον σὺ, καὶ ὁμιλεῖς οὕτω;

— Ὡ! ὄχι.

— Ὡ! φίλαι μου, αὐτὴ εἶναι ἀστεία . . . ἡ Ἰουδίθ δὲν ἔχει ἐραστίαν.

— Τὸ πιστεύω, διότι ἡ θεία της δὲν θέλει.

— Ἀλήθεια! Ἐκαλὰ, εἰάν εἶχα ἐγὼ μίαν τοιούτην θείαν. . .

— Ἀ! φίλη μου, μὴ κακολογεῖς αὐτὴ εἶναι γυνή, ἥτις ἔχει ὠφελίμους καὶ σεβαροὺς σκοποὺς, τοὺς ὁποίους εἶθε νὰ εἶχαμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἥτις διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν ἀνεψίαν της ἀπὸ τῶν κινδύνων τῶν ἐρώτων, ζητεῖ προστατήν.

— Αὐτὴ! προστάτην! εἶναι τόσον ἀνίκανος, ὥστε ποτὲ δὲν θέλει εὖρε.

Ὅλα ταῦτα ἐλέγοντο διαρκούντων τῶν χορῶν τῆς Ἑστιάδος. Ἡ Ἰουδίθ ἤκουσε τὰ πάντα, παρ' οὐδεμιᾶς ὅμως ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Χωρὶς δὲ νὰ σκεφθῇ πολὺ ἠρθάνθη ἑαυτὴν ταπεινουμένην ἐκ τῆς ιδέας, τὴν ὅποιαν περὶ αὐτῆς εἶχαν ἐπεθύμει νὰ ἐκδικηθῇ, νὰ ταπεινώσῃ τὰς καλὰς ταύτας φίλας τῆς, καὶ ὅσον τὸ ἐπ' αὐτὴν, νὰ τὰς ἐξευτελίσῃ. Ἐν τούτοις, ὅταν τὴν ἐσπέραν, ἐπανεληθούσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ κυρὰ Βοννιβέ ἔλαβεν ὕψος τι σεβερὸν διὰ τὴν διακονίαν, ὅτι ἐπαρουσιάζετο προστάτης τις δι' αὐτὴν, προστάτης διακεκριμένος, τῆς Ἰουδίθ τὸ πρῶτον κίνημα, ἦτον κίνημα χαρᾶς: . . . , ἡ δὲ θεία τῆς, ἥτις ἦτον πολὺ μακρὰν τοῦ νὰ τὴν ἐννοήσῃ, τῆς ἐφαινετο ὡς μαγευθεῖσα, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τῇ λέγῃ μεθ' ὑπεροπτικότητος τρόπον. Ναι, φιλιότη μου ἀνεψιά, πρόσωπόν τι καθόλα ἀξιόσυστατον, τὸ ὅποιον ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ μίαν τύχην διὰ τὴν θείαν σου, τύχην, δικαίαν διὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς μερίμνας, τὰς ὁποίας κατέβαλε πρὸς ἐκπαίδευσίν σου.

Ἐνταῦθα ἡ θεία ἐσπόγγισε δάκρυά τινα, καὶ ἡ Ἰουδίθ, συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς κατανύξεως, ἐφρόντισε μόνον νὰ ἐρωτήσῃ τότε, τίς ἦτον ὁ προστάτης οὗτος, καὶ πόθεν ἤξιώθη αὐτὴ τῆς τοιαύτης ὑψηλῆς προσηλασίας!

— Θέλεις τὸν μάθει, ἀγαπητόν μου τέκνον; θέλεις τὸν μάθει . . . ἀλλ' ἐν τοσούτῳ θλαί σου αἱ σύντροφοι θέλουν σκάσει ἀπὸ τὸ πείσμά των.

Τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐπεθύμει καὶ ἡ Ἰουδίθ. Καὶ πραγματικῶς τὸ ἐσπέρας, ἔκαμε μέγιστον κρότον τὸ νέον τοῦτο, διαθυλληθὲν εἰς τὸ τμήμα τοῦ χοροῦ.

— Εἶναι δυνατόν;

— Σὲ τὸ βεβαίω.

— Ἀπίστευτον. . . .

— Τοιαύτῃ ἀκκῷ! τί εὐτυχία! . . .

— Μία χορεύτρια, μία ψάλτρια!

— Ἐνῶ ἐγὼ . . . ἡ πρωτεύουσα!

— Εἶναι περιεργον, ἀξιοθαύμαστον, ἔλεγον αἱ ἄλλαι! εἶναι τόσον χάρισμα. . . .

— Καὶ τόσον τιμία! . . . ἤξιζε πολὺ! Ἐν γέμει, οὐδέποτε συνοικέσιον βασιλικόν, συνοικέσιον περιγίτικόν, ἔδωκε χώραν εἰς τοσαύτας παρατηρήσεις καὶ εἰκασίας. ἀμφιβολία ὅμως δὲν ἐπετρέπετο, καθόσον τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἡ θεία ἐφάνη εἰς τὰ παρασκήνια, φοροῦσα μεγαλοπρεπὲς λαχούριον τοῦ Τερνῷ.

Ἀλλὰ τίς ἦτον αὐτὸς ὁ ἄγνωστος προστάτης; βέβαια πλούσιός τις σφόδρα ἡλικιωμένος. ἡ ἄρχων πολὺ σεβαστός. Τοῦτο ἦτον ἡ μόνη ἐρώτησις καὶ ἡ μόνη σκέψις τῆς Ἰουδίθ. Ἀλλ' εἰς μάτην ἡ ἀπορία τῆς ἦτον αἰετοῦ ἡ αὐτὴ καὶ δικαίῳ τῷ λόγῳ, διότι οὐδὲν ἐγνώριζε.

Μετὰ τρεῖς ἡ τεσσαρὰς ἡμέρας, θεία καὶ ἀνεψιά, κραιπνῶς τὰ οἶκον ἐκεῖνο τῆς εἰσόδου, κατόκησαν εἰς ἄλλο ὠραιότερον κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Προβγγίας, συνιστάμενον ἐξ ἐνὸς κοιτῶνος τοῦ νεωτέρου συρμοῦ, καὶ ἐνὸς κινιωνίσκου τερπνοτάτου, τοσοῦτον κομψῶς καὶ μετὰ τοσοῦτον ὠραίους τάπητας ἐστρωμένον, ὥστε ἡ θεία δὲν ἐτόλμα νὰ ἐμῇ ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἔμεινε κατ' ἀρέσκειαν ἡ εἰς τὸ ἐσπιατόριον ἡ εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐκεῖ δέβαια ἦτον ἐν ἀνέσει περιεσπότερον. Ἀλλ' ἀπὸ τεσσάρων ἤδη ἡμερῶν, ἡ Ἰου-

δίθ οὐδένα εἶδεν νὰ ἔλθῃ, καὶ τῇ ἐφαινετο παράδοξον, διότι ἂν καὶ ἐσπερείτο ἐκπεδεύσεως, εἶχεν ὅμως πνεῦμα. Τὸ ἄδολον καὶ ἡ ἀπλότης τῆς ἐδεικνυον μὲν ἄγκυραν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εὐθείαν. Ἐνθυμουμένη δὲ ἐκ τῆς ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ, καὶ μαντεύεσθαι ἐν μέρει, ὅτι ἡγγόει. . . . ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ, νὰ τρεμάξῃ. Τὸ πᾶν ἐδίδεν, ἂν εἶχε φίλην τινα, τὴν ὅποιαν νὰ συμβουλευθῇ. Ἀλλὰ μόνη, ποῖαν νὰ ἐπικαλεσθῇ προστασίαν ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ προστάτου, τὸν ὅποιον δὲν ἐγνώριζε, καὶ τὸν ὅποιον ἤδη σχεδὸν ἐφοβεῖτο! Ἀληθῶς δὲ εἶναι ὅτι εἰς ὅσας πρὶν ἐσχημάτιζεν περὶ αὐτοῦ ιδέας, προσέθετεν αἰετοῦ καὶ ἐκείνην τῆς δυσειδίας καὶ τοῦ γήρατος. Τόσον αἱ σύντροφοί τῆς τῇ εἶχον ἐπαναλάβει ὅτι οὗτος, δὲν θὰ ἦτον ἡ γέροντις ποδालγὸς, κακοσχημὸς ἢ κακοκαμωμένος. Ἐτρεμον ὅθεν τὰ μέλη θλαί, ὅτε τὴν πέμπτην ἡμέραν, ἡ θεία τῆς τρέχουσα καὶ ἀσθμαίνουσα, ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς καὶ τὴν λέγει:

— Ἦλθεν!

Ἀπὸ σέβας . . . ἠθέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ τὰ γόνατά τῆς ἐκάμψθησαν καὶ κινδυνεύουσα νὰ πάθῃ κακόν τι, ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ κλιντήρος. Τέλος, ὅτε ἐτόλμησε ν' ἀνυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, εἶδεν ἀπέναντί τῆς ὄρθιον, νέον ὠραιότατον, ὡς ἐγγίστα εἰκοσιτετραετῇ, φυσιογνωμίας εὐγενούς καὶ διασήμου, ὅστις τὴν ἐθεώρει μετὰ ὀφθαλμοὺς τοσοῦτον εὐμένῃ, ὥστε ἀμέσως ἐπίστευσεν ὅτι ἐσώθη. Τῇ ἐφαινετο ὅτι ὁ θεωρῶν αὐτὴν οὕτως, ἤρχετο νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ, καὶ ὅτι μετ' αὐτοῦ οὐδένα φόβον εἶχε πλέον.

— Κυρία, τὴν λέγει ὁ ἄγνωστος μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς μὲν, πλὴν ἐμπνεύσεως σέβας. . . . ὀλέπων ὅμως ὅτι ἡ θεία ἦτον πάντοτε παρούσα, τῇ ἐνευσε νὰ ἐξέλθῃ . . . αὐτὴ ἀμέσως ὑπήκουσεν, ἔχουσα μάλιστα διαταγὰς διὰ τὸ δεῖπνον.

— Κυρία, ἐνταῦθα εἰσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας ἐπιθυμῶ νὰ μένετε εὐχαριστημένη καθ' ὅλα, καὶ νὰ ἦσθε εὐτυχῆς. Συγχωρήσατέ με, ἂν σπανιώτατα θέλω λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ σὰς προσφέρω τὰς λατρείας μου . . . ἐνασχολήσεις ἄπειροι θέλω μ' ἀποστρεφῆ τῆς εὐχαριστήσεως ταύτης. Ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ με δίδετε ἓνα μόνον τίτλον . . . τὸν τοῦ φίλου σας! Ἐν μόνον καθῆκον . . . νὰ εὐχαριστῶ καὶ τὰς μικροτέρας ἐπιθυμίας σας!

Ἡ Ἰουδίθ δὲν ἀπήντησε τίποτε, ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς βιαίως πάλλουσα, ἀνεσῆκων συχνὰ τὸ λεπτόν ὕψος τῆς ἐσθῆτός τῆς.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θείαν σας . . . , καὶ τοῦτο ἐπρόφερε μετὰ ὕψος τι καταφρονητικόν . . . , θέλει εἶσθαι ἀπὸ τοῦδε εἰς τὰς διαταγὰς σας! διότι ἐννοῶ νὰ ἦσθε ἐνταῦθα κυρία, πάντες νὰ σὰς ὑπακούουν, ἐσὺ δὲ πρῶτος ἐγώ.

Ἐπεὶ τὴν ἐπλησίασε, ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του, ἀλλ' ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔτρεμε.

— Μήπως ἡ παρουσία μου σὲ ἐπιφέρει τὸν τρόπον τοῦτον; Ἐγκαρδιώσου, ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν θέλω ἐπιστρέφει, παρ' ὅταν ἤθελες μετὰ χρειασθῇ . . . καὶ μετὰ προσκαλέσει! ὕψος, Ἰουδίθ. . . . ὕψος, τέκνον μου.

Καὶ ἀνεχώρησεν, ἀφήσας τὴν δυστυχῇ νεάνίδα εἰς τοσαύτην παραγῆν καὶ συγκίνησιν, τὴν ὅποιαν δὲν ἠδύνατο εἰσεῖτε εὐτε νὰ ἐννοήσῃ, οὔτε νὰ ἐξηγήσῃ. Κκθ'

ἔλκην τὴν ἡμέραν εἶχεν ἐνώπιόν της τοῦ ὥραιου ἀγνώστου της τὴν μορφήν, τοὺς μελανούς του ὀφθαλμούς, τοὺς τόσον ἐκφραστικούς. Δὲν τὸν εἶχε θεωρήσει, καὶ ὅμως εὖτε ἡ στάσις του, εὖτε ἡ συμπεριφορά του, εὖτε αὐτὴ ἡ ἐνδυμασία του, τῇ διέφυγον. Ἐνόμιζεν εἰσέτι ὅτι ἤκουε τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην φωνήν του, τῆς ὁποίας πᾶσα λέξις ἐνεκτωπώθη εἰς τὴν μνήμην της. Ἡ δυστυχής, κοιμωμένη συνήθως τόσον εὐάρεστα, τὴν νύκτα ἐκείνην διήλθεν αὔπνος. Ἦτον ἡ πρώτη! Τὴν ἐπαύριον εἶχε τὸ χρῶμα ὠχρὸν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκμηκότες. Ἡ δὲ θεία, — ἐμεῖς δὲ.

Ἐρύθημα αἰνιγμάτων ἐπεκάλυπτεν τὸ ὥραϊόν της πρόσωπον, οἰαδήποτε ἂν ἐπροφέρετο λέξις περὶ τοῦ ὥραιου ἀγνώστου. Καὶ ἡ θεία ἐξηκολούθη νὰ ὑπομειδῇ! Αὐτὸς δὲν ἐφάνη πλέον! Δὲν ἦλθεν. καὶ ἡ Ἰουδίθ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν εἶπῃ νὰ ἔλθῃ.

Καὶ ὅντως, τί πλέον ἠδύνατο νὰ τῷ ζητήσῃ; . . . Εἶχε τὸ κομψότερον εἶκμα, τὴν πλουσιωτέραν τράπεζαν, εἶχεν ὑπερήτας, καὶ ἄμαζαν εἰς τὰς διαταγὰς της. . . Τίποτε δὲν τῇ ἔλειπεν. . . εἰμὴ ἐκεῖνος!

Ἐξ ἄλλου αἱ σύντροφοί της, βλέπουσαι αὐτὴν τοσοῦτον ὥραϊαν καὶ λάμπουσιν ἐκ πλουσιωτάτων στολισμῶν, δὲν ἔπαυον νὰ τὴν ἐρωτῶσι! . . . Αἱ δ' ἐρωτήσεις των, ἐδίδασκαν ἡδὴ τὴν Ἰουδίθ πλέον τοῦ ὅτι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ· χωρὶς δὲ νὰ δύναται αὕτη εἰς ἑαυτὴν νὰ ἐξηγήσῃ οὐδὲν, ἐφύλαττεν ἄκραν σιωπὴν μετὰ τῆς θείας καὶ τῶν συντρόφων της, ὡς πρὸς τὰ συμβάντα μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐκεῖνο. Τῇ ἐφάνετο ἐκ τῶν ὄσων καθεκάστην ἤκουεν περὶ αὐτῆς, ὅτι ὁ πρὸς αὐτὴν τρόπος τοῦ ἀγνώστου της, ἐμπεριείχε τὴν ἔκτακτον, . . . τὴν ταπεινωτικὴν δὲ αὐτὴν, καὶ ὅτι χάριν τῆς τιμῆς της ὤφειλε νὰ σιωπᾷ. Ἐπρωτίμα μᾶλλον ν' ἀποθάνῃ, ἢ νὰ εἶπῃ τι περὶ αὐτοῦ, ἢ νὰ παραπονέθῃ, ὁπότε τὴν ὀδῶν ἡμέραν . . . ἡμέραν μεγάλης παραστάσεως, ἀπὸ τὸ προσκηνίον, εἶχεν ἰδεῖ, ἐντὸς τοῦ βασιλικῷ θεωρεῖου, τὸν ἀγνώστον της, ὅστις τὴν ἐθεώρει. Τῇ ἔφυγε φωνὴ τις χορᾶς καὶ ἐκπλήξεως, ἐκ τῆς ὁποίας εἰς χορευτῆς ἔχασε τὸ μέτρον του, καθ' ἣν στιγμήν ἤρχιζεν στροφὴν τινα διὰ τοῦ ἐνός ποδός.

— Τί τρέχει; . . . τὴν ἐρωτᾷ ἡ Ναθαλὶς, μία τῶν συντρόφων της, κρατοῦσα μετ' αὐτῆς στέφανον ἐξ ἀνθέων.

— Αὐτὸς εἶναι . . . ἰδὲ τον! . . .

— Εἶναι δυνατόν! ὁ κόμητις Ἀρθούρ δὲ Β . . . εἰς τὴν ἐυγενὴν τῆς αὐλῆς Καρόλου τοῦ Δεκάτου, καὶ ἐπὶ πλέον εἰς τόσον κομψὸς νέος! . . . Δὲν πρέπει νὰ παραπονῆσαι! . . . Ἐ καλὰ! Τί ἔχεις; . . . Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ πάσχῃς δι' ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον καθ' ἡμέραν βλέπεις;

Ἡ Ἰουδίθ δὲν ἠγνόει τίποτε, ἦτον εὐτυχεστάτη!

Ὁ Ἀρθούρ προσέκλινε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐχειρήτησε, πρὸς μέγα σκάνδαλον, ἐκ τοῦ περιχρύσου θεωρεῖου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο. Προσέτι μετὰ τὸν χορὸν, καθ' ἣν στιγμήν ἔμελλε ν' ἀναβῇ εἰς τὸ θεωρεῖόν του, εὐτὸς εὐρέθη εἰς τὰ παρασκήνια, καὶ ἐνώπιον τοῦ προϊστάμενου τοῦ Μελοδράματος, καὶ τῇ λέγει μεγάλην τῇ φωνῇ.

— Εὐαρεστεῖσθε, κυρία νὰ μὲ συγχωρήσετε νὰ εἶς συνοδεύσω εἰς τὴν οἰκίαν;

— Τιμὴ μεγίστη δ' ἐμὲ, ἐτραύλισεν ἡ Ἰουδίθ ὅλην τρέμουσα, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἀπάντησις της διήγειρε τὸν γέλωτα τῶν συντρόφων της.

— Λοιπὸν, σπεύσατε, καὶ εἰς περιμένω ἐδῶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἡ Ἰουδίθ δὲν ἤργησεν νὰ ἐκδυθῇ. Καὶ ἀπὸ τὴν βίαν της, ἔσχισε τὸ ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος φόρεμά της, καὶ τὴν ἐκ μεταξωτοῦ περισκαλίδα της, ἡ δὲ κυρία Βονιβιδί, ἐκπληροῦσα τότε ἔργα θαλαμηπόλου (προνομιοῦχος ὑπηρεσία ὄλων τῶν μητέρων καὶ θεῶν τοῦ θεάτρου), μετὰ δυσκολίας τὴν ἠκολούθει, φέρουσα καὶ τὸ ἐπώμιον, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνεψία της ἐλησμόνησεν. Ὁ Ἀρθούρ περιέμενεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, συνομιλῶν μετὰ σμήνους νέων, καὶ μετὰ τοῦ Λουβέρτ τοῦ διευθυντοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον συνίστα τὴν Ἰουδίθ. Ὅτε ἐφάνη, προχωρεῖ ἐνώπιον ὄλων πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐμφοτέρως κατέβησαν διὰ τῆς ἰδιαίτης τῶν ὑποκριτῶν κλίμακος. Δίφρος μεγαλοπρεπῆς τοὺς περιέμενεν εἰς τὴν θύραν, καὶ ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ταραχὴν καὶ ἔκστασιν τῆς πτωχῆς Ἰουδίθ, εὐρεθείσης πλησίον του εἰς τὸ στενὸν ἐκεῖνο μέρος, τὸ καθιστῶν τὴν μονότητά των στενωτέρων καὶ γλυκυτέρων. Καὶ φοβούμενος μὴν ἐπέβη εἰς αὐτὴν καταβρόχῃ, ὕψωσε τὰς θυρίδας, ἤνοιξε τὸ ὁποῖον αὕτη ἐκρατεῖ σάλιον, ἐκάλυψε τοὺς λευκοτάτους ὤμους της, τὸ κομψὸν της σῶμα καὶ τὴν κάλλουσαν τότε ἐκ συγκινήσεως ἀγνώστου καρδίαν της. Ἀ! πόσον ἦτον ὠραία! . . . πόσον ἐπαγωγὸς, καθωραϊζομένη καὶ ἀπὸ εὐδαιμονίαν, ἥτις ὅμως ἦτον σύντομος· ἡ ὁδὸς Grange-Batelière ἀπέχει μικρὸν τῆς ὁδοῦ Προβιγγίας, ἐκτὸς δὲ τούτου, οἱ ὥραϊοι ἐκεῖνοι λευκόφαιοι ἵπποι, ἔτρεχον ταχύτατα! . . . Ἡ ἄμαξα σταματᾷ· ὁ Ἀρθούρ καταβαίνει, τῇ προσφέρει τὴν χεῖρά του, ἀναβαίνει μετ' αὐτῆς τὴν κλίμακα, κρούει τὴν θύραν τῆς οἰκίας, τὴν χαιρετᾷ μετ' ὑποκλίσεως, καὶ ἀπέρχεται.

Ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου ἡ Ἰουδίθ διήλθε νύκτα ἀγωνιώδη. Ὁ τρόπος τοῦ κόμητος τῇ ἐφάνετο ὅλος παράδοξος· διότι τέλος πάντων, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἵθυσάν της, νὰ καθίσῃ, νὰ μείνῃ ὀλίγον, νὰ τὴν κάμῃ μίαν ἐπισκεψίν· ἀληθὲς ὅτι αὕτη ἦτον ὀλίγον εἰδήμων τῶν ἐθιμοταξιῶν, ἀλλ' εὕρισκεν πολλῶν ὀρθότερον τοῦτο, ἢ τὸ ν' ἀναχωρήσῃ τόσον ἀγροίκως. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἐκλείπει τὸν ὀφθαλμόν, περιεφέρετο ἐν ἀπελπισίᾳ ἐντὸς τοῦ θαλάμου της, καὶ κατὰ τὴν αὐγὴν, θέλουσα νὰ δροσιθῇ μικρὸν ἀπὸ τὰς πρωϊνὰς αὔρας, ἀνοίγει τὸ παράθυρόν της . . . Ὅποια ἡ ἐκπληξίς της! Ἡ ἄμαξα τοῦ κόμητος ἔμενεν εἰσέτι εἰς τὴν θύραν της . . . καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα διήλθεν ἐκεῖ . . . Οἱ ἵπποι ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ἀνυπομονησίας ἐκρότουν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώματος, ἐνῶ ὁ ἄμαξηλάτης ὑπνωττεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του . . .

— Συγγνώμην, κύριοι, λέγει διακοπτόμενος ὁ συμβολαιογράφος. Ἡ πρᾶξις ἀρχίζει, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μ' ἐκφύγῃ οὐδὲν διὰ τοῦτο καὶ ἐνοικίασα μίαν ἑδραν . . .

. . . Εἰς τὴν ἐπομένην διακοπὴν.

(Ἀκολουθεῖ).